

Ze sborových akcí

Út	18. 6.	14:30	setkání starších věkem
Út	18. 6.	19:00	ekumenická biblická hodina (P.Filipi)
Ne	23. 6.	9:30	bohoslužby - Martin Wernisch
Út	25. 6.	14:30	setkání starších věkem
Ne	30. 6.	9:30	bohoslužby - Gerhard Frey Reininghaus

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

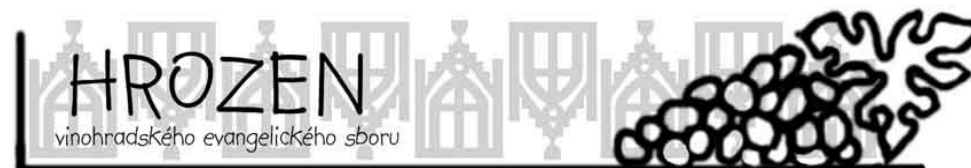
Program nedělní školy v červnu 2013

9. 6.	Otevřený konec	Sk 28, 11–31	(Filip + Eva)
16. 6.	Evangelium putuje k Lukášovi i k nám	opak.	(Jarmila + Zdena)
23. 6.			(Helena + Mirka)
30. 6.			Blanka

Píseň: Svítá 166 – Kristus je má síla

Červnový výlet

Neděle 23.června, místo bude upřesněno dle aktuální situace, předpokládáný sraz ve 14:00 u Ludmily

Číslo 138/červen 2013

<http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>

Obsah

Naše křesťanská velikost spočívá na velikosti a slávě Kristově	2
Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru	4
Vzpomínky na vinohradské faráře III.	5
Noc kostelů 2013	7
Okýnko z Madridu	11
Tenkrát na západě	11
Víkendovka – Putování s králem Davidem	12
Noc apoštolů	14
Ohledávání – doma, ve Skotsku a zase doma	15

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová. Jazykové korektury: Jana Šarounová. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje Jan Mach, internetovou Jan Šaroun. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Naše křesťanská velikost spočívá na velikosti a slávě Kristově

Kázání Tomáš Bíška na Vinohradech 28.4.2013

Čtení: Gen. 14, 17 – 24
Text: Žd. 5,5 – 10

Představte si, že jste uznávaní, ba dokonce slavní, a přitom jste o slávu neusilovali. No to je úplně úžasné! Co si člověk může víc přát?

Je ale opravdu o co stát? A co takhle ti, kteří nikdy neuspěli, nedobrali se nejen slávy, ale ani docela prostého uznání a ocenění? Takoví z nás, kteří vždycky byli vzadu. Vždycky byli mezi posledními. . .

Jak je to s námi? Jak jsme my uznávaní či neuznávaní? Nepřipadáme si někdy odstrkování, ba dokonce zesměšňování, umenšování? A je to věčné, myslet si to? Jak se dobrat určité rovnováhy? Jak neupadat do krajnosti?

Vzpomněl jsem si na epizodu ze života londýnského rabína Lionela Blue. Jako mladý rabín vykonával své funkce značně vehementně – tak, jak to někdy začátečník dovede. Při jednom pohřbu do země se u hrobu natolik rozhnil, že uklouzl a spadl do hrobu, nohama rovnou na víko rakve. Shromáždění na to reagovali úlekem, ale po vytažení také útěšně: „Vážený rabíne, jaké jste asi měl hluboké a oduševnělé myšlenky tam dole“ . . .

Když se navrátil domů ke své matce, ta se ho dotázala: „Lioneli, na co jsi tam dole myslel?“ Lionel na to: „ Ulevilo se mi, když jsem si uvědomil, že rodina byla dost bohatá na to, aby pořídila pevnou rakev, a já se neprolomím rovnou na nebožtíka“. Maminka na to: „Pamatuj si,

Lioneli, nenadsazuj! Nikdy nenadsazuj, zvláště sám před sebou!“ A Lionel říká: To byla jedna z nejlepších rad od mé maminky.

Je dobré si připomínat, že naše křesťanská velikost, tedy velikost vztahující se k podstatě a povaze víry, spočívá na velikosti a slávě našeho Pána Ježíše Krista. Není jiné velikosti a slávy. To si zřejmě uvědomuje nový papež František, a už je také proto kritizován od kurie, která je asi zvyklá na svou výjimečnost a důležitost. Ale obraťme to na nás: Pomyšleme nanovo, co nám napovídá zásada všeobecného kněžství. . . .

List Židům vidí slávu jediného a jedinečného velekněze. Hned nám také sděluje, že si slávu jedinou a jedinečnou nepřisvojil sám. Dal mu ji ten, který řekl: „Ty jsi můj Syn. Já jsem tě dnes zplodil. Jsi kněz navěky podle řádu Melchisedekova.“ Potud tedy sláva Kristova, sláva toho, který sám říká: „Kdo se povyšuje, bude ponížěn. . . A jinde zase: Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil“ . . . A přece byl veleknězem. Přece byl výjimečný ve všem. Přece byl pověřen velekněžskou rolí, a to váženější, nežli byla služba áronovská, založená na Áronovi, bratru Mojžíše.

A jak rozumíme oné poznámce o Malkisedekovi? Setkáváme se s ním již v první knize Mojžíšově, u Abrama.

Ohledávání – doma, ve Skotsku a zase doma

Knížka Tomáše Bíška (jehož kázání nalézáme v tomto čísle) je nejen ohledáváním okolností jeho života, jak se píše na obálce knihy, ale také ohledáním za tím, co dosud prožil. Vystudovaný inženýr, pro nějž se jednou z klíčových zkušeností na cestě víry stalo společenství evangelické mládeže na brigádách v 60. letech 20. století, se na vojně rozhodl pro studium teologie. Po skončení stu-

dií a krátkém pobytu v USA nastoupil jako farář ve sboru v Telecím na Vysočině. Prostředí venkovského sboru a krásná, i když drsná příroda jsou rámcem pro jeho zrání a hledání – i v otázce, jaký postoj zaujmout k režimu, který stále více okleštuje svobodu. Po podpisu Charty 77 je i s rodinou vystaven vzrůstajícímu nátlaku, výslechům, odposlouchávání, různému znepríjemňování života a nakonec ztrácí státní souhlas s vykonáváním duchovenské služby. Po roce, kdy se živí jako lesní dělník, se v rámci akce Asanace vystěhovává i s rodinou do Skotska, kde začíná pracovat jako farář Skotské církve. Ač je církví ve Skotsku dobře přijat, zvykání v cizí zemi není ani pro něj, ani pro jeho rodinu snadné. Do ČR se vrací zpátky v roce 1996 a stává se farářem v Praze na Spořilově.

V knížce nacházíme také mnohé úvahy, tříbení názorů, snahu porozumět i těm, kteří v této nelehké době zaujali trochu jiný postoj, radost ze života, ale i odraz takřka zoufalých okamžiků – otáčení ke zdi, jak je autor nazývá. Stríčky vzpomínek působí někdy možná trochu nesouvisle, ale spojuje je spoléhání na Toho, který má moc člověka podržet, potěšit i vést dál.

Tomáš Bíšek, *Ohledávání*. Vydal Kalich v roce 2012. Úvodní slovo napsal Otakar Keller.

Jana Šarounová

Noc apoštolů

Přesně týden po Noci kostelů jsme se společně s Olgou, Jarmilou a Mikulášem setkali v kostele Nejsvětějšího srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad. Byla tam totiž Noc apoštolů. Náš sbor byl osloven s nabídkou, že bychom na této akci mohli číst část listů apoštola Pavla. Když jsem dorazil já, v potměšlém kostele někdo od pultíku zrovna předčítal. Marně jsem vyhlížel kohokoliv od nás. Teprve když jsem se zeptal služebnic u vchodu, poslaly mne ven, abych kostel obešel a vstoupil zadním vchodem. Tam na mne čekalo překvapení. Stoly uvnitř nevelké místnosti se prohýbaly jídelm, kolem se míhali služebníci v oblecích a hloučky lidí o čemsi polohlasně debatovaly. Jak mé srdce zaplesalo, když jsem uviděl Jarmilu, Mikuláše a Olgu! Ještě než jsme se stačili pořádně pozdravit, už se nás ujal jeden služebník a na podrobném rozfázovaném plánu nám začal vysvětlovat, kudy do kostela vstoupíme, kudy půjdeme, kde se budeme klanět a kde číst. Nato se začala rozvíjet neřízená diskuze o tradicích, kde se klanět, kdy, komu a zda vůbec. Služebník se mírně ošíval a ze svých striktních požadavků poznenáhlu začal slevovat. Záhy jsme dospěli k ekumenickému kompromisu. Předal nám podklady, ze kterých máme číst. Opět se tam nachomýtl nějaký evangelík s tím, že jemu bylo řečeno, že je možno číst z libovolného překladu. Jednoduše řečeno – protestanti protestovali a katolíci chlácholili. V tom okamžiku se tam objevil místní farář, s kterým jsme se dali do přátelského rozhovoru o místním sboru. Mne osobně velmi mile překvapilo, že se zde konají kurzy Alfa, a

zajímaly mne jejich zkušenosti. Na delší hovor však nebyl čas.

Ještě jednou jsme si zopakovali pořad nástupu a čtení a již jsme se řadili za služebníkem, který nás pomalým a vážným krokem odvedl kolem celého kostela až do předních lavic. Tam jsme se postupně střídali u pultíku a četli část listu Filipským, kterou jsme dostali a předem si ji připravili. Bylo zajímavé sledovat, jak ostatní lidé reagují. Bylo již kolem půl jedenácté večer a někdo poslouchal dychtivě, jiný – znaven již pozdní hodinou – poklimbával uveleben na dřevěné lavici, vytrháván z letargie pouze silným slovem předčítatelovým. Konec akce byl plánován po druhé hodině ranní. Všeho všude bylo v kostele kolem padesáti lidí. Během čtení někteří přicházeli a jiní neslyšně odcházeli. Jakmile jsme dočetli, uvolnili jsme svá místa nově příchozí skupince a vrátili se zpět do přípravné místnosti. Nyní jsme si mohli dopřát hojného občerstvení, neboť naše hrdla již nebyla svírána trémou z neznámého, ale naopak naše duše plesaly z dobře předneseného slova. Ještě dlouho jsme si pak navzájem sdělovali své pocity, a když jsme se rozloučili s pořadatelem a poděkovali jim za pozvání, namířili jsme si to ke svým domovům. Jediná výtku k této akci je pouze faktická – bylo by vhodnější nechat oběma nocím větší rozestup. Pak by se jistě i z našeho sboru našlo víc předčítáčích, kteří by posloužili slovem ostatním. Vynikající souhra pořadatelů a celková připravenost celé akce si zaslouží velkou pochvalu. Věřím, že i pro posluchače to byl velmi nevěšdní zážitek.

Filip Krupička

Abram dokázal osvobodit svého synovce Lota a jeho rodinu. Tehdy mu vyšel vstříc kenaánský král pokoje Malkisedek, kněz nejvyššího boha, a žehnal mu. Přál mu dobré, přál mu pokoj, přislíboval mu plnost života. A zároveň také žehnal neznámému bohu nejvyššímu, kterému jak Malkisedek vyznává, patří nebesa i země.

Abram opětuje tím, že ve své odpovědi nenechává požehnání v ruce nějakého neznámého nejvyššího boha, ale upřesňuje: Tento nejvyšší neznámý bůh je Hospodin. Jemu patří nebesa i země. Jemu patří tento svět, i jeho plodivá síla, život této země. Jemu patří všechny majetky, všechno jmění. Připomeňme si slova Pavlova v Aténách na Areopágu, kde Pavel vede posluchače k rozpoznání, kdo je ten neznámý bůh, kterého chtěli také uctívat (Sk. 17)... Je pozoruhodné vnímat spjatost apoštola s vyznavačstvím Abramovým. Rozhodně tedy není SZ jen předstupněm, až jakýmsi předlovem zvěsti NZ. Je klíčem, který otevírá onu bránu poznání víry. Již tam je Hospodin plně u díla, které ovšem postupně graduje, vyvíjí se, dospívá ke kristovské plnosti.

A ještě slovo k Malkisedekovi. Již z jeho jména se dozvídáme, že je králem spravedlnosti (sedek, tcadik). Navíc pochází ze Sálemu, z města pokoje, budoucího Jeruzaléma.

Tedy pokoj a spravedlnost – to jsou hodnoty, se kterými Abram má počítat. To jsou hodnoty, které ho vedly k vítězství nad místními králi, kteří unesli jeho synovce Lota. To jsou také hodnoty výsostně potřebné dnes. Mám za to, že je třeba je přidat k oněm dvěma hodnotám, jednoduše řečeno „havlovským“, jimž jsou pravda a láska. – a pokoj se spra-

vedlností.

Malkisedekovské požehnání spravedlností a pokojem je součástí onoho inauguračního, tedy vstupního obřadu, kterým je vydělen a pověřen Syn Boží, Ježíš Kristus, svou službou. Jeho velekněžství tedy nepochází z dob Mojžíše a Árona, ale běží zpět až do neprozkoumatelného času Božího úradku, Božího času. Takového máme Velekněze. Ustaven v Božím, na nás nezávislém čase. A právě on za nás předstupuje před Hospodina, prosí za nás, získává nám nový život.

Tak list Židům nás vede do Boží minulosti, která však je právě tím jeho budoucností. Ukazuje na úsilí, kterým se jeho Syn stává veleknězem. Ukazuje na trápení, které prožíval. Ukazuje na bolest proseb, které nebyly vyslyšeny tak, jak bychom si to my představovali – a pro sebe také často představujeme. Připomíná se nám utrápený Job a skutečnost, že Hospodin se k němu nakonec přiznal. Jenomže ve vztahu k vlastnímu Synu bylo Boží vyslyšení jiné. Spočinulo totiž na vrcholné velekněžské oběti, kterou Kristus podstoupil. Poslušnost utrpení je také poslušností v utrpení. Utrpení plně zahrnuté v pozemském konci nám zajišťuje podíl na záchraně, nebo jak říkáme tradičně, na spáse. Tak se stal Ježíš Kristus veleknězem malkisedekovským, veleknězem spravedlnosti a pokoje.

V našich textech se setkáváme se **dvěma pověřeními**: To prvé je pověření spravedlností a pokojem: Pověření, které předchází slavný pohyb Exodu, vyjití a ustavení lidu Božího, lidu Staré Smlouvy.

A to druhé je již pověření ryze kristovské. Je to Kristova poslušnost, Kristova vydanost a ochota všechno podstoupit až k oné dokonalosti a dokonalé veli-

kosti. Kéž nás to vede k pokoře, k pokorným modlitbám a naději, že v Něm dojdeme a skrze Něho i my sami smíme a máme dojdít spravedlnosti a pokoje. Amen.

Z přímluvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Hospodine, Otče,
ty jsi stvořitel a dárce života
a my žasneme nad bohatstvím tvých darů.
Prosíme, nauč nás za ně řádně děkovat
a užívat jich rozumně, skromně a náležitě.
O to tě, Otče, prosíme.

Když my jsme zahrnuti bohatstvím tvých darů,
žijeme v nadbytku,
do mysli nám vstupují zástupy těch,
kteří nemají ani základní živobytí,
potřebné léky,
jejichž děti umírají hladem.
Dary tvého stvoření stačí na to, aby nasýtily celou lidskou rodinu,
prosíme tě tedy:
Nauč lidstvo dělit se o ně spravedlivě,
aby nikdo nemusel umírat hladem.
O to tě, Otče, prosíme

Prosíme také za muže a ženy,
kteří dobrovolně pomáhají lidem v nouzi a ohrožení:
lékaře bez hranic, zdravotníky, učitele,
humanitární pracovníky Člověka v tísní, Adry, Diakonie
a dalších církevních i necírkevních, křesťanských i nekřesťanských
organizací:
Ať vytrvají ve svém nasazení, nepodlehnu únavě a zoufalství.
O to tě, Otče, prosíme.

Prosíme tě také za to, abychom měli dostatečnou citlivost
pro ty, kdo v našem sboru nebo v jeho okolí strádají
hmotně, tělesně, duševně, duchovně
a abychom se učili se s nimi sdílet o své bohatství,
které je přece tvým darem.
O to tě, Otče, prosíme.

U stolu Páně jsme znovu prožili sílu Kristova smíření.

bojovku pro malé děti, které se dostavily v opravdu v hojném počtu. Druhý den tedy naše již zmíněná parta Samuel, Šimon, Marta, Adelaida, Pavel, Kuba a Eman, no prostě ti „velcí“, dopilovala všechny podrobnosti. Když déšť nakonec ustal, odjelo celé naše „víkendové společenství“ k Filipu Krupičkovi na chatu. I přes značnou práci se podařilo zapálit oheň a poobědvat burty (prostě klasika!). Poté jsme si zahráli ještě pár her s tematikou krále Davida. Potom jsme už připravili naši dlouho očekávanou bojovku. Malé děti nejdřív mohly na tržišti získat platidlo (knoflíky) plněním různých „davidovských“ úkolů – například sběrem Jonatanových šípů, bojem s Goliášem, hledáním šperků Davidovy ženy Betšabé, atd. Po krátké přestávce se mohly vydat na krátkou cestu lesem. Musely projít kolem zahaleného poustevníka, neo-

hlédnout se na něj ani přes jeho neustálé dorážení a rozveselit rozzuřeného Saula nějakým kouskem. Poté malým poutníkům dal Jonatan část vzkazu pro Davida a pomohl jim projít kolem stráží. Nakonec museli malí obvázat zraněného, který vydělanými knoflíky. Na konci cesty přeci jen dospěli k Davidovi, který od nich převzal vzkaz o tom, že mu Saul usiluje o život, a za odměnu od něj dostali jedlé kaktusy, které posilují moudrost, sílu i odvahy. Malé děti byly očividně nadšené, takže naše snaha dopadla i přes pár zádrhelů dobře. Nakonec jsme ještě v lese hráli různé klasické hry, jako je vybíjená, a dokonce rugby (to ovšem bez účasti malých dětí) a k večeru jsme se vrátili do Prahy, všichni spokojeni a s dalšími krásnými zážitky.

Adelaida H. Wernischová

mou nás všechny ihned vtáhl. Nejedná se ovšem jen o film dobrodružný, ale také velmi vtipný. Mládež má navíc smysl pro humor obzvlášť rozvinutý, takže jsem se chvílemi „řehtali jak diví“. Chvilky, kdy se hrdinové honí na střeše vlaku a střílí po sobě, nechybí ani v tomto filmu, ale je to film jakýmsi způsobem specifický. Sice se

tam moc nemluví (každé slovo dělá film přece jen dražší), ale přesto je film velmi výmluvný. Tři nejznámější vražedné melodie v podání harmoniky, pískání a bendža nám jistě ještě dlouho budou vibrovat v uších. Doporučujeme, film je to opravdu bombastický a grandiózní!

Adelaida H. Wernischová

Víkendovka – Putování s králem Davidem

Víkendovky s Mikulášem Vymětalem a Helenou Wernischovou už získaly zaslouženou slávu, takže na tuto se nás vypravilo opravdu hodně. Plány nám ovšem zhatil velmi silný déšť, díky němuž jsme se nemohli vydat do Berouna, protože

nepřipadaly v úvahu hry venku. Proto jsme zůstali na faře a poslouchali jsme Mikulášovo vyprávění o králi Davidovi a hráli různé tematické hry. I přes déšť však Marta Slámová s Adelaidou Wernischovou v noci dlouho a pečlivě plánovaly

Prosíme tě, abychom v této síle uměli překonávat vzájemné nevraživosti, rozdílnosti názorů, a přijímali jeden druhého v lásce, jako Kristus přijal nás. O to tě, Otče, prosíme.

Prosíme tě za celý lid křesťanský, za to, aby rostli ve věrnosti Kristovu evangeliu, za jeho jednotu, za pohotovost ke službě potřebným, za ty, kterým byla svěřena péče o to, aby se tak dělo: za naši farářku, za staršovstvo za pražského seniora a celý seniorátní výbor, za synodního seniora, našeho člena, a celou synodní radu, za křesťanské sbory v našem městě a ty, kdo jim stojí v čele, za biskupa pražského a biskupa římského. Dej jim moudrost, rozvahu. Za to tě, Otče, prosíme. Amen

Vzpomínky na vinohradské faráře III.

V tomto čísle pokračujeme ještě vzpomínkami na bratra faráře Moravce.

Na bratra faráře Moravce mám ty nejlepší vzpomínky. Provázel nás vlastně řadu let. Oddával nás, křtil naše syny, a tak nám byl i osobně blízkým.

Chodívali jsme na biblické hodiny,

tehdy hojně navštěvované, a scházeli jsme se i jako střední generace, třicátníci, někdy na faře a několikrát i v našem bytě v Londýnské ulici. O jedné prázdninách věnoval br. farář svůj volný čas pobytu na Vysočině, kde kolem sebe shromáždil řadu dětí a krom „vyučování“ se jim osobně věnoval, zasvěcoval je do pozorování hvězdné oblohy. Byl také vynikajícím znalcem Prahy. Vzpomínáme na velmi zajímavou a poučnou vycházku, kterou s námi prošel od Staroměstského náměstí přes Karlův most do Mostecké ulice a pověděl nám řadu zajímavostí o historicky významných místech.

Sestra Moravcová nás provázela při víkendových pobytech v Chotěboři a věnovala se zajištění stravování pro účastníky pobytu. Ráda vzpomínám i na její pomoc při přípravě svatby naší dcery. Byla mi tehdy velkou oporou.

Pokud mohu posoudit, dokázal se br. farář Moravec také „upoždit“, když odešel do důchodu, a nezasahoval do práce br. far. Otřísala. Není tomu tak vždycky a leckdy dokáže farář pěkně ztrpčovat práci svému nástupci.

Jarmila Filipiová

Čtu jako všichni členové sboru odebírající Hrozen znovu kázání, modlitby, události, vzpomínky a jiná sdělení, která tvoří jeho obsah.

Vzpomínka na bratra faráře Moravce byla pro mě „silná“. Po jeho příchodu do našeho sboru jsem totiž patřila do řady jeho prvních konfirmandů. Bylo nás padesát. Schůzky s vyučováním a nácvikem na konfirmaci s bratrem farářem, pozorování nebe dalekohledem, jeho výlety s námi. Nezapomenutelná návštěva zbraslavského zámku.

Přesně tak, jak to zmiňuje bratr profesor Filipi. Vzpomněl všeho, včetně sborové sestry Lydie, která často přicházela k nám domů.

Věra Skřivánková

Článek o „mém“ bratru faráři Moravcovi mě úplně dojal a vrátil do dětství, které jsem mohla prožívat v jeho nedělní škole, také sborové sestry Čechová a Pivoňková velmi ovlivnily mou cestu k víře.

Magdalena Jelínková

Bratra faráře Moravce jsme měli jako děti na nedělní školu, už si nepamatují, jestli bylo také náboženství v týdnu, pamatují si jen nedělní školu. Ta byla tehdy po bohoslužbách, my jsme byli ve skupině s ním, menší děti myslím učil bratr Bakos nebo sborová sestra. Po nedělní škole jsme pak ještě zůstávali v kanceláři faráře a on nám ukazoval třeba sluneční

skvrny dalekohledem – promítal to na zeď kanceláře. Také byl velkým sběratelem známek, měl snad všechny evropské, ty jsme si rádi prohlíželi. Největší zábavou byly kuželky, měl takové stolní, také jsme hodně hráli ping pong, stůl byl tehdy v klubovně. S bratrem farářem jsme často prohrávali, byl na svůj věk hodně čilý, těžko ho někdo porazil. Dělali jsme také výlety, hodně ho zajímala historie, třeba hradiště Závist, které se tehdy vykopávalo. Zajímalo ho třeba i klínové písmo z Mezopotámie, ukazoval nám kopie odlišných písmen, měl hodně zajímavých knížek. Chodili jsme v neděli domů na oběd až v jednu nebo dvě hodiny, do té doby se nám věnoval – po bohoslužbách a nedělní škole.

Pavel Coufal

Z promluvy při pohřebním shromáždění:

Bratři a sestry,
vinohradský sbor prožívá čas zármutku. Loučí se s pastýřem, který přišel, aby po celý čas, bez nároků na poctu a uznání sloužil. Sloužil dětem i dospělým.

Evangelium, které zvěstoval, neslo znaky přesvědčivosti a jistoty. On dobře věděl, co člověku prospívá a životu dává smysl. Proto mohl tak důvěřivě a radostně žít a vyznávat. A stát pevně a jistě ve všech bouřích a proměnách časů, zdánlivě bezmocný a bezbranný. Byl výrazným svědkem, který radostně rozdával především na kazatelně, rozdával na cestách a ulicích, rozdával i v příbytcích bratří.

My zde vděčně vyznáváme, že mnohé z nás vyvedl ze zmatků na bezpečnou cestu víry a ukázal směr. Mnohé malo-

ství nejen u jednotlivých farností, ale i společenství těchto farností a kostelů navzájem. Velké chrámy potřebují ty menší, stejně jako všichni dohromady pak potřebujeme ty, kteří třeba podobnou odvahu k otevření se nenacházejí, ale za Noc kostelů se „aspoň“ modlí. **Takže upřímně poděkování patří opravdu všem!**

Okýnko z Madridu

Horké flamenco, snědé ženy a pálicí slunce. Tak si většinou představujeme Španělsko. Ať už se tam někdy dostanete nebo ne, tento článek přináší něco víc o tom, co můžeme nalézt v hlavním městě Španělska, Madridu. Jde o bohatě kulturně zásobené město. Hlavní turistickou atrakcí, která je však hojně navštěvována i místními obyvateli, je Museo del Prado. V muzejním fondu zde jsou hlavně obrazy renesančních a barokních malířů, jako jsou třeba slavní mistři Rubens, Goya, El Greco, Tizian, Rembrandt a další. Najdeme zde i slavný triptych Zahrada rozkoší od Hieronyma Bosche, španělsky nazývaného El Bosco. Dále můžeme navštívit třeba muzeum Reina Sofía, kde lze shlédnout rozsáhlou sbírku moderního umění včetně velmi známého obrazu Pabla Picasa Guernica. Posledním zajímavým muzeem je Tysson – Bornemisza, které založil baron téhož jména.

Tenkrát na západě

Tenkrát na západě, v ráji kovbojů, indiánů a padouchů. Tam se v dubnu vypravila naše nerozlučná parta ve složení Samuel a Šimon Svobodovi, Jakub Rais, Pavel (S. A. L. Á. M.) Slanina a Adelaida Wernischová + pár rodičů. Od Heleny

bujeme ty, kteří třeba podobnou odvahu k otevření se nenacházejí, ale za Noc kostelů se „aspoň“ modlí. **Takže upřímně poděkování patří opravdu všem!**

Najdeme tu velké množství zajímavých obrazů všech dob, a to nejen od španělských, ale i světových autorů. Krásné zážitky jistě potkáme při procházce v jednom z největších španělských parků Retiro. Nalézá se zde jediná socha Lucifera na světě. A jednou z nejzajímavějších věcí, co lze v Madridu vidět, je vertikální zahrada v CaixaForum na zdi velké cihlové budovy a nádraží s halou plnou palem a jiného porostu, a dokonce i želví! V Madridu též můžeme narazit na lidi nabarvené zlatou či stříbrnou barvou, hrající pohyblivé sochy (ty lze najít i u nás v Praze). Upozornění pro masožravce: O maso, šunku či uzeniny zde nouze není, skoro v každé ulici je veliké řeznictví s pověšenými šunkami (i s kopýtky!). Dobře si tedy rozmyslete, zda do Španělska nechtete někdy zajet, je to tam opravdu krásné!)

Adelaida H. Wernischová

Wernischové jsme dostali k našim narozeninám, roztroušeným v březnu a dubnu, lístky na tento perfektní znovuobnovený film. Napínavý děj s třemi hlavními hrdiny, padouchem, mstitelem a klasickým kovbojem a také s křehkou krásnou dá-

závěrečné zpívání s kytarou konče. A poděkování patří i všem těm, kteří zajistili i perfektní zázemí celého programu. Byl to opravdu moc pěkný večer, ve kterém si každý přišel na své, ve kterém se v promyšleném tempu střídaly jednotlivé žánry programů a mluvené slovo s hudbou.

Pro mě osobně pak bylo velkým překvapením, jak výbornou akustiku náš kostel má. Ano, bývaly časy, kdy tam nebyly žádné mikrofony a zesilovače zvuku, ale teď jsme si již na pohodlný poslech mluveného slova zvykli a bereme jako samozřejmost i perfektní ozvučení celého prostoru, které nám tato technika poskytuje. Při koncertech, které se v naší modlitebně pravidelně konají, není dost dobře možné docenit akustiku sálu, protože nemáme srovnání. Ale v rámci přípravy jsem navštívil koncert souboru Geshem v jiných prostorách, kde tento soubor vystoupil se stejným programem jako u nás. Přitom výsledný dojem z těchto koncertů

byl nesrovnatelný. Víím, že se v naší modlitebně občas i nějaká hudba natáčí, ale když slyšíte stejnou věc někde jinde a máte tak srovnání, to si teprve uvědomíte, jaký v tom může být rozdíl. A tak dík patří i těm, kteří skoro před sto lety naši modlitebnu navrhli a postavili a zanechali ji tak i nám.

Petr Kubánek

A na závěr malé zhodnocení hlavního koordinátora Noci kostelů v Praze, Miloše Szabó, které myslím dobře vyjadřuje to, oč nakonec jde:

Věřím, že ani letos nedojde k nějakému egoistickému spokojenému pochvalování si akce na jedné straně (jen proto, že historické centrum Prahy „přilákalo“ mnohem více návštěvníků než v předchozích letech), ale ani k beznadějně skepsi na straně druhé (zdalipak to všechno má smysl, když už druhým rokem se někde počet návštěvníků snižuje...). Noc kostelů je akcí společenství, a to společen-

myslné přiváděl k jistotám, bezradné naplňoval nadějí, nemocné a jinak ztrápené potěšoval a všechny zval do společenství sboru, které přetvářel v rodinu lidu Kristova, kde každý měl své místo a poslání.

Za tuto starostlivou péči a služby svému faráři děkujeme. A Pánu Bohu pře-

devším. Znovu jsme se přesvědčili, že na svůj lid nezapomíná a vzbuzuje svědky svého slova v potřebný čas. A tak náš zármutek se proměňuje v čas vděčnosti a děkování. Proměňuje se v jistotu, že v paměti věčné bude spravedlivý.

Miroslav Filipi (tehdejší kurátor sboru)

Noc kostelů 2013

Příprava Noci kostelů proběhla letos v poměrně klidném tempu, práce byla rovnoměrně rozložena a svoje ruce ochotně přiložili k dílu skutečně mnozí. Ti, kteří se nemohli zapojit jinak, přinesli něco dobrého k občerstvení, které bylo příjemným zpestřením pro unavené návštěvníky. Novinkou byla kniha návštěv – a některé zápisy v ní nás potěšily. Lidé měli zájem o výstavku různých výtisků knihy Broučci, zastavili se u panelů fotografií z různých oblastí sborového života a s chutí si také natiskli razítko, které bylo vyrobeno speciálně pro tuto akci. Děti přišly na divadlo o Broučcích. Tradičním

„tahákem“ jsou koncerty, vždy slušně navštívené, poprvé jsme letos zkusili zařadit i mluvené „duchovní“ slovo – dvě krátké přednášky, zaměřené na návštěvníky, kteří toho o křesťanství mnoho nevědí. Trochu jsme se obávali, zda v honbě za návštěvou co nejvíc kostelů mluvené slovo někoho vůbec zaujme – ale všimli jsme si, že byli lidé, kteří přišli speciálně na tento program, byť jich nebylo mnoho a diskuse se příliš nerozproudila. Také závěrečné meditační ztišení či žalmové zpívání měly své posluchače.

Návštěvníků letos přišlo podobně jako loni, otázkou zůstává, zda Noc kostelů má skutečně nějaký význam ve zvěstování evangelia, zda to není jen obdoba Muzejní noci, sbírání zážitků, obhlížení budov. Asi se to nedozvíme – ale pokud akce přispěje aspoň k tomu, že se křesťanství stane pro někoho méně zkostrnatělým či vzdáleným a že návštěvník nebude odrazen od hledání, může nás to těšit.

Jana Šarounová

—Co s dětmi, když je Noc kostelů a dospělí si ji chtějí užít, vyřešili bratři katolíci od Nejsvětějšího srdce Páně z náměstí Jiřího z Poděbrad tak, že to dává inspiraci i dalším. Pozvali totiž děti, ať vylustí tajenku pomocí jednoduše zjisti-

telných údajů, ale i z úkolů, nad kterými se musel zamyslet i dospělý. Otázky i odpovědi byly ukryty v prostorách kostela, takže jsme se dostali bez ostychu i do míst, kam by se pouhý návštěvník neodvážil. Pokud si badatelé nevěděli rady, pomohl otec Antonín. Pro ty, kdo byli hotovi dříve, byl připraven druhý díl tajenky a pro všechny sladká odměna a hlavně návštěva sakristie s výkladem o tom, kdy, jak a proč se kněží oblékají k bohoslužbám, pohled do věže a společná píseň v kryptě (neprošel Bětcin návrh na píseň „Šabalaba“, a tak jsem se zpívali „Červená se line záře“). Po klidovém čase (v kostele se přece nehodí se honit, natož v kostele katolickém) bylo třeba vyhnat z těla trochu energie. Děti začaly dospělým brát před kostelem golfový míček a ti jim ho samozřejmě nechtěli dát. Přesun ke Sv. Ludmile odčerpával také trochu nevyčerpatelné dětské energie. A zbytky energie těch moudřejších. Byl zase čas se zklidnit a zapamatovat si tři věci z vnitřku kostela, protože

zrovna probíhající program byl navýsost „dospělácký“. Cesta domů na faru a dokončení „pamatovací“ hry zabraly tolik času, že už jsme nestihli sv. Ignáce, a tak se šlo do hajan. Na příští rok nám zůstává výzva udělat nějakou kostelovou hru v našem chrámu a navštívit „čechoslováky“, kteří letošní Noc kostelů bojkotovali.

Jaromír Čašek

Myslím, že divadlo na téma Karafiátových Broučků se vyvedlo. „Broučci“ měli místo lucerniček na hlavě baterky – čelovky, někteří si je zapomněli rozsvítit, ale to nevadilo. Po divadle jsme šli s některými „dospěláky“ na obhlídku sousedních kostelů. Nejdříve jsme zamířili na náměstí Jiřího z Poděbrad do Nejsvětějšího Srdce Páně. V průběhu prohlídky jsme vyplňovali soutěžní list, který tam měli připravený pro dětské návštěvníky. V kostele visí ze stropu koule, které slouží jako reproduktory. Do věže se dá jít místo po schodech po chodníčku, ale tam nás nepustili, protože je tam popraskaná zeď. Prošli jsme se po ochozu s varhany. Další zastávkou byla „Ludmila“ na Náměstí Míru. Upoutala nás velká kazatelna a malovaná křížová cesta. Zaposlouchali jsme se do zpěvu chorálů. Mají tam poníčené varhany, na které sbírají peníze. Pozdě večer jsme se vrátili na naši faru, kde jsme se občerstvili a někteří z nás přespali ve skautské klubovně. Byla to vydařená akce!

Jakub Rais

V rámci programu Noci kostelů byla otevřena i Broučkova dílnička v herně v kostele. Děti si zde mohly ozdobit malou svítilničku, vybarvit Berušku či Broučka, namalovat obrázek. Některé si

hrály nebo odpočívaly ve stanu a na herním koberečku. Naši dílnu navštívilo kolem patnácti dětí i několik tatínků a maminek, kteří zde načerpali síly k dalšímu putování Nocí kostelů. Pro mě osobně to byl příjemně prožitý čas s dětmi a zajímavé povídání s jejich rodiči.

Barbora Uličná

Moje příprava na Noc kostelů probíhala tak trochu za pět minut dvanáct, materiál na švestičky financovala má sestra (vlastní) Martina, s balením do slaniny pomáhala Eliška. Čtení z bible jsem si připravovala sama, ale do poslední chvíle nevěděla, zda budu číst a projdou-li vybrané texty vzhledem k jejich délce a „provařenosti“, jak se zdálo vtipnému Fi-

lipovi. Nakonec jsem jedno čtení přepustila Mirce, jejíž čtení do seznamu zahrnuto omylem nebylo. Zkoušky zpěvného uskupení jsem absolvovala kvůli stěhování jen dvě, ke své lítosti.

Fajn byl koncert Geshemu, Petrovo povídání „Co jste chtěli vědět o Bohu“, putování dětí po okolních kostelích a to, jak ty moje usnuly při závěrečném ztišení. A nejvíc to, že jsem všechny viděla pohromadě jinak než o nedělích.

Jana Melicharová

Myslím, že poděkování patří všem těm, kteří se na přípravách Noci kostelů 2013 podíleli, a i všem těm, kteří se při Noci kostelů 2013 přímo aktivně zúčastnili. Od dětských Broučků počínaje až po